

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹמִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֹד

פְּרִשְׁת בִּלְק

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פֶּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ' - חלק ט"ז

קונטרס 586

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹון בֵּיה מִן גְּלִיטָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

טַפָּס מִסְלֹל ב'

אם יש בידכם להשפיע על 177 אנשים שְׁלוּמִדִּים בְּסִבִּיבַתְכֶם בְּאַפֵּן קְבוּעַ [כְּגוֹן בֵּית הַמִּדְרָשׁ, ישיבה, או כְּמִזְה בְּתִי - מִדְרָשׁ בְּיָחֵד] לְלִמּוּד עַל פִּי סֵדֶר זֹהֵר הַיּוֹמִי מִחֶלֶק ל 354 יָמִים לְשָׁנָה.

לִמּוּד 12-14 דְּפִים, לִזְקָח לֹא יוֹתֵר מִ 24 דְּקוֹת, אֲפָשֶׁר לְהַתְחִיל וּלְסִיֵּם אֶת כָּל סֵפֶר הַזֹּהָר לִמּוּד 12-14 דְּפִים, לִזְקָח לֹא יוֹתֵר מִ 24 דְּקוֹת, אֲפָשֶׁר לְהַתְחִיל וּלְסִיֵּם אֶת כָּל סֵפֶר הַזֹּהָר
הַקָּדוֹשׁ בְּבֵת אַחַת, ב 24 דְּקוֹת בְּלִבָּד!

שם	טלפון 1	טלפון 2	סדר הלימוד	שם	טלפון 1	טלפון 2	סדר הלימוד
1			א-ב תשרי	1			א-ב תשרי
2			ג-ד תשרי	2			ג-ד תשרי
3			ה-ו תשרי	3			ה-ו תשרי
4			ז-ח תשרי	4			ז-ח תשרי
5			ט-י תשרי	5			ט-י תשרי
6			יא-יב תשרי	6			יא-יב תשרי
7			יג-יד תשרי	7			יג-יד תשרי
8			טו-טז תשרי	8			טו-טז תשרי
9			יז-יח תשרי	9			יז-יח תשרי
10			יט-כ תשרי	10			יט-כ תשרי
11			כא-כב תשרי	11			כא-כב תשרי
12			כג-כד תשרי	12			כג-כד תשרי
13			כה-כו תשרי	13			כה-כו תשרי
14			כז-כח תשרי	14			כז-כח תשרי
15			כט-ל תשרי	15			כט-ל תשרי
16			א-ב חשוון	16			א-ב חשוון
17			ג-ד חשוון	17			ג-ד חשוון
18			ה-ו חשוון	18			ה-ו חשוון
19			ז-ח חשוון	19			ז-ח חשוון
20			ט-י חשוון	20			ט-י חשוון
21			יא-יב חשוון	21			יא-יב חשוון
22			יג-יד חשוון	22			יג-יד חשוון
23			טו-טז חשוון	23			טו-טז חשוון
24			יז-יח חשוון	24			יז-יח חשוון
25			יט-כ חשוון	25			יט-כ חשוון
26			כא-כב חשוון	26			כא-כב חשוון
27			כג-כד חשוון	27			כג-כד חשוון
28			כה-כו חשוון	28			כה-כו חשוון

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיך, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובנודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובנודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובנודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

שם	טלפון 1	טלפון 2	סדר הלימוד	שם	שם	שם
29	כז-כח חשון					
30	כט חשון א כסלו					
31	ב-ג כסלו					
32	ד-ה כסלו					
33	ו-ז כסלו					
34	ח-ט כסלו					
35	י-יא כסלו					
36	יב-יג כסלו					
37	יד-טו כסלו					
38	טז-יז כסלו					
39	יח-יט כסלו					
40	כ-כא כסלו					
41	כב-כג כסלו					
42	כד-כה כסלו					
43	כו-כז כסלו					
44	כח-כט כסלו					
45	ל כסלו א טבת					
46	ב-ג טבת					
47	ד-ה טבת					
48	ו-ז טבת					
49	ח-ט טבת					
50	י-יא טבת					
51	יב-יג טבת					
52	יד-טו טבת					
53	טז-יז טבת					
54	יח-יט טבת					
55	כ-כא טבת					
56	כב-כג טבת					
57	כד-כה טבת					
58	כו-כז טבת					
59	כח-כט טבת					
60	א-ב שבט					
61	ג-ד שבט					
62	ה-ו שבט					
63	ז-ח שבט					
64	ט-י שבט					
65	יא-יב שבט					
66	יג-יד שבט					
67	טו-טז שבט					

שָׁמְעוּ אֵינוֹן, וְתוֹהוּ, אָרִימוּ יְדִיָּהוּ וּבְרִיכוֹ לִיה. אָמְרוּ וְדָאֵי הָכִי הוּא. וְיוֹמָא דָּא אֲשֶׁתְּדִלְנָא בְּהַדִּי חֶתֶן וּכְלָה, דְּלָא הָוָה לוֹן צָרְכֵיהּ, וְהוּוּ מִתְאַחֲרֵן לֹאֲזִדְוּוּגָא, וְלָא הָוָה בַּר נָשׁ לֹאֲשֶׁתְּדִלָּא עֲלֵיהּ, וְאָנֹן אֲשֶׁתְּדִלְנָא בָּהּ, וְלָא קָרִינֵן קָרִיאת שְׁמַע בְּעוֹנָתִיה, וּמֵאֵן דֹּאֲתַעֲסַק בַּמַּצָּה, פְּטוּר מִן הַמַּצָּה. אָמְרוּ לִיה, בָּרִי, בָּמָּה יִדְעַת. אָמַר לִיה, בְּרִיחָא דְּלְבוּשֵׁיכּוֹ יִדְעָנָא, כִּד קָרִיבָנָא לְגַבִּיכּוֹ. תוֹהוּ. יתְבוּ, נְטִלוּ יְדִיָּהוּ וּבְרִיכוֹ רַפְתָּא.

רַבִּי יְהוּדָה הוּוּ יְדוּי מְלוּכְלָכֹן, וְנָטִיל יְדוּי, וּבְרִיף עַד לָא נָטִיל. אָמַר לָהּ, אִי תִלְמִידִי דְּרַב שְׁמַעְיָה חֲסִידָא אַתּוֹן, לָא הָוָה לָכוּ לְבָרְכָא בְּיָדִים מְזוּהָמוֹת, וּמֵאֵן דְּבְרִיף בְּיָדִים מְזוּהָמוֹת, חֲיִיב מִיתָה.

פְּתַח אוֹתוֹ תִּינוּק וְאָמַר, (שְׁמוֹת ל) בְּבֹאֵם אֶל אֶהֱל מוֹעֵד יִרְחָצוּ מִים וְלֹא יָמְתוּ וְגו'. לְמַדְנוּ מִפְּסוּק זֶה, שֶׁמִּי שֶׁלֹּא חוֹשֵׁשׁ לָזֶה וְיִתְרָאָה לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ בְּיָדִים מְזוּהָמוֹת, חֲיִיב מִיתָה. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שִׁידֵי הָאָדָם יוֹשְׁבִים בְּרוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם. אֲצַבֵּעַ אַחַת יֵשׁ בְּיַד הָאָדָם, וְהִיא הָאֲצַבֵּעַ שֶׁהָרִים מִשָּׁה.

בְּרוּב (שם כו) וְעִשִׂית בְּרִיחֶם עֲצֵי שִׁטִּים חֲמִשָּׁה לְקִרְשֵׁי צֹלַע הַמִּשְׁכָּן הָאֶחָד וְחֲמִשָּׁה בְּרִיחֶם לְקִרְשֵׁי צֹלַע הַמִּשְׁכָּן הַשֵּׁנִית. וְכֹתֹב וְהַבְּרִיחַ הַתִּיכוֹן בְּתוֹף הַקִּרְשִׁים מִבְּרַח מִן הַקֶּצֶה אֶל הַקֶּצֶה. וְאֵם תֹּאמַר שְׂאוֹתוֹ בְּרִיחַ הַתִּיכוֹן הוּא אַחֵר, שֶׁלֹּא הִיָּה בְּכֻלָּל אוֹתָם חֲמִשָּׁה - לֹא כָּף. אֲלָא אוֹתוֹ בְּרִיחַ הַתִּיכוֹן הִיָּה מֵאוֹתָם חֲמִשָּׁה, שְׁנַיִם מִכָּאן וְשְׁנַיִם מִכָּאן וְאֶחָד בְּאֶמְצַע. הֲרִי הִיָּה בְּרִיחַ הַתִּיכוֹן עֲמוּד יַעֲקֹב, סוּד מִשָּׁה. כִּנְגֵד זֶה חֲמֵשׁ אֲצַבְעוֹת בְּיַד

שָׁמְעוּ אֵינוֹן, וְתוֹהוּ, אָרִימוּ יְדִיָּהוּ וּבְרִיכוֹ לִיה. אָמְרוּ וְדָאֵי הָכִי הוּא. וְיוֹמָא דָּא אֲשֶׁתְּדִלְנָא בְּהַדִּי חֶתֶן וּכְלָה, דְּלָא הָוָה לוֹן צָרְכֵיהּ, וְהוּוּ מִתְאַחֲרֵן לֹאֲזִדְוּוּגָא, וְלָא הָוָה בַּר נָשׁ לֹאֲשֶׁתְּדִלָּא עֲלֵיהּ, וְאָנֹן אֲשֶׁתְּדִלְנָא בָּהּ, וְלָא קָרִינֵן קָרִיאת שְׁמַע בְּעוֹנָתִיה, וּמֵאֵן דֹּאֲתַעֲסַק בַּמַּצָּה, פְּטוּר מִן הַמַּצָּה. אָמְרוּ לִיה, בָּרִי, בָּמָּה יִדְעַת. אָמַר לִיה, בְּרִיחָא דְּלְבוּשֵׁיכּוֹ יִדְעָנָא, כִּד קָרִיבָנָא לְגַבִּיכּוֹ. תוֹהוּ. יתְבוּ, נְטִלוּ יְדִיָּהוּ וּבְרִיכוֹ רַפְתָּא.

רַבִּי יְהוּדָה הוּוּ יְדוּי מְלוּכְלָכֹן, וְנָטִיל יְדוּי, וּבְרִיף עַד לָא נָטִיל. אָמַר לָהּ, אִי תִלְמִידִי דְּרַב שְׁמַעְיָה חֲסִידָא אַתּוֹן, לָא הָוָה לָכוּ לְבָרְכָא בְּיָדִים מְזוּהָמוֹת, וּמֵאֵן דְּבְרִיף בְּיָדִים מְזוּהָמוֹת, חֲיִיב מִיתָה.

פְּתַח הַחֹא יִנּוּקָא וְאָמַר, (שְׁמוֹת ל) בְּבֹאֵם אֶל אֶהֱל מוֹעֵד יִרְחָצוּ מִים וְלֹא יָמְתוּ וְגו'. יִלְפִינֵן מֵהָאֵי קָרָא, דְּמֵאֵן דְּלָא חֲיִישׁ לְהָאֵי, וְיִתְחַזִּי קָמִי מִלְפָּא בִּידִין מְזוּהָמִין, חֲיִיב מִיתָה. מֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין דִּידוּי דְּבַר נָשׁ יִתְבִּין בְּרוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם. אֲצַבֵּעַ חֲדָא אֵית בִּידָא דְּבַר נָשׁ, וְאִיהוּ אֲצַבֵּעַ דְּאָרְמָא מִשָּׁה.

בְּרוּב (שם כו) וְעִשִׂית בְּרִיחֶם עֲצֵי שִׁטִּים חֲמִשָּׁה לְקִרְשֵׁי צֹלַע הַמִּשְׁכָּן הָאֶחָד וְחֲמִשָּׁה בְּרִיחֶם לְקִרְשֵׁי צֹלַע הַמִּשְׁכָּן הַשֵּׁנִית. וְכֹתֹב וְהַבְּרִיחַ הַתִּיכוֹן בְּתוֹף הַקִּרְשִׁים מִבְּרִיחַ מִן הַקֶּצֶה אֶל הַקֶּצֶה. וְאִי תִימָא, דִּהִיָּהוּ בְּרִיחַ הַתִּיכוֹן אַחֲרָא הוּא, דְּלָא הָוָה בְּכֻלָּלָא דְּאֵינוֹן חֲמִשָּׁה. לֹאוּ הָכִי. אֲלָא הִיָּהוּ בְּרִיחַ הַתִּיכוֹן, מֵאֵינוֹן חֲמִשָּׁה הָוָה. תְּרִין מִכָּאן, וְתִרִין מִכָּאן, וְחֵד בְּאֶמְצַעִיתָהּ. הָא הָוָה בְּרִיחַ הַתִּיכוֹן, עֲמוּדָא דִּיעָקֹב, רְזָא דְּמִשָּׁה, (דף קפ"ו ע"ב) לְקַבֵּל

דָּא, חֲמֵשׁ אֲצַבְעָאן בִּידָא דְּבַר נָשׁ. וְהַבְּרִיחַ הַתִּיכוֹן בְּאֶמְצַעִיתָהּ,

רב ועלֵאָה מפֿלא, ביה קיימין אדם. וְשֵׁנִי הִתְיַבֵּשׁ, גָּדוֹל וְעֵלְיוֹן מֵהֶכֶל, בּוֹ עוֹמְדִים שָׁאָר הָאֲחֵרִים.
וְהֵם חֲמִשָּׁה בְּרִיחִים, שְׁנֵי קְרָאִים חֲמֵשׁ מֵאוֹת שְׁנִים, שֶׁהוּלָף בָּהֶם עֵץ הַחַיִּים. וּבְרִית קָדֵשׁ מִתְעוֹרֵר (נִמְוֹל) בְּחִמֵּשׁ אֲצִבְעוֹת הַיָּדִים, וְדָבָר (נִסְתָּר) תַּמָּה הוּא עַל מֵה שְׁאֲמַרְתָּ. וְלָכֵן כָּל בְּרִכּוֹת הַכֶּהֱן תְּלוּיּוֹת בְּאֲצִבְעוֹת. פְּרִישֵׁת יָדֵי מֹשֶׁה עַל זֶה הִתְהַה.
אִם כָּל זֶה יֵשׁ בָּהֶם, אֵיךְ דִּין לְהִיּוֹת בְּנִקְיוֹן כְּשֶׁמְבָרְכִים אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מִשּׁוֹם שֶׁבָּהֶם וּבְדִגְמָתָם מִתְבָּרַךְ הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ. וְלָכֵן אַתָּם שֹׁחֲכִים אַתֶּם הַרְבֵּה, אֵיךְ לֹא הִשְׁגַּחְתֶּם לָזֶה? וְלֹא שִׁמְשַׁתֶּם אֶת רַבִּי שְׁמַעְיָה הַחֲסִיד, וְהוּא אָמַר שֶׁכָּל טַנּוּף וְכָל לִכְלוּף הַעֲלִוְהוּ לְצַד הָאֲחֵר, שֶׁהִרִי הַצַּד הָאֲחֵר נִזּוֹן מִהַטְנוּף וְהַלְכָלוֹף הַזֶּה, וְעַל זֶה מִים אַחֲרוֹנִים חוֹבָה, וְחוֹבָה הֵם! ?

תְּנוּהוּ וְלֹא יִכִּילוּ לְמַלְלָא. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּרִי, שְׁמָא דְאַבוּךָ מָאן הוּא. שְׁתִּיק וַיּוֹקֵא רִגְעָא חָדָא, קָם לְגַבְיָה אַמִּיָּה וַנִּשְׁק לָהּ, אָמַר לָהּ אַמִּי, עַל אַבָּא שְׁאִילוֹ לִי אֵלִין חֲפִימִין, אִימָא לִין. אָמְרָה לִיה אִימָיָה, בְּרִי, בְּדַקְתָּ לָהּ. אָמַר הָא בְּדַקִּית, וְלֹא אֲשַׁכַּחִית בְּדָקָא יָאוּת. לְחִישָׁא לִיה אַמִּיָּה, וְאַהֲדָר לְגַבְיָהּ, אָמַר לָהּ אַתּוֹן שְׁאַלְתּוֹן עַל אַבָּא, וְהָא אֲסִתְּלַק מַעַלְמָא, וּבְכָל יוֹמָא דְחֲסִידֵי קְדִישִׁין אֲזִלִּין בְּאַרְחָא, אִיהוּ טִייעָא אֲבַתְרִיָּהּ. וְאִי אַתּוֹן קְדִישִׁי עֲלִיוְנִין, הֵיךְ לֹא אֲשַׁכַּחְתּוֹן לִיה, אָזִיל טִייעָא אֲבַתְרִיָּכוּ.

אָבֶר בְּקִדְמִיתָא חֲמִינָא בְכוּ, וְהַשְׁתָּא חֲמִינָא בְכוּ, דְאַבָּא לֹא חֲמָא חֲמָרָא דְלֹא (ס"א דְלִמְוִי) טַעִין אֲבַתְרִיָּה חֲמָרָא, לְמַסְבֵּל עוֹלָא דְאֲוִרִיָּתָא. וּפְיֹן דְלֹא זְכִיתּוֹן דְאַבָּא יְטַעוֹן שְׁלֹא זְכִיתֶם שְׁאָבָא יְטַעֵן אַחֲרִיכֶם, לֹא אָמַר לָכֶם מִיְהוּ אַבָּא. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה לְרַבִּי יִצְחָק, בְּנִדְמָה אָבֶר בְּהַתְחַלָּה רְאִיתִי בָכֶם, וְכַעַת רְאִיתִי בָכֶם, שְׁאָבָא לֹא רָאָה חֲמוּר שְׁלֹא (שִׁיחָה) טַעֵן אַחֲרֵי חֲמוּר לְסַבֵּל עַל הַתּוֹרָה. כִּיֵּן אָמַר רַבִּי יְהוּדָה לְרַבִּי יִצְחָק, בְּנִדְמָה

לנו, תינוק זה אינו בן אדם. אכלו, ואותו תינוק היה אומר דברי תורה וחדושי תורה. אמרו, הבה נברך. אמר להם, נאה אמרתם, משום שהשם הקדוש לא מתברך בברכה זו אלא בהזמנה.

פתח ואמר, (תהלים לד) אברכה את ה' בכל עת וגו'. וכי מה ראה דוד לומר אברכה את ה' ? אלא ראה דוד שצריך הזמנה, ואמר אברכה. בגלל שבשעה שאדם יושב על שלחנו, השכינה עומדת שם, והצד האחר עומד שם. כשמומן האדם לברך את הקדוש ברוך הוא, השכינה מתקנת (בהזמנה זו) לגבי מעלה לקבל ברכות, והצד האחר מתכופף.

(ואם נתקנת בברכות לגבי מעלה והצד האחר אינו בכלל) ואם לא מומין האדם לברך את הקדוש ברוך הוא, הצד האחר שומע ומכשפש להיות לו חלק באותה ברכה.

ואם תאמר, למה אין הזמנה בשאר הברכות ? אלא אותו דבר הברכה שמברכים עליו, הוא הזמנה. ובא וראה שכן זה, שזה שמברך על הפרי, אותו פרי הוא הזמנה ומברכים עליו, ואין לו חלק לצד האחר. וקדם זה שהיה אותו פרי ברשות הצד האחר, לא מברכים עליו, וכתוב (ויקרא יט) לא יאכל, בשביל שלא יברכו על אותו הפרי ולא יתברך הצד האחר. כיון שצא מרשותו, יאכל, ומברכים עליו. והיא הזמנה לברכה. וכן כל דברי העולם שמברכים עליהם, כלם הזמנה לברכה, ואין בהם חלק לצד האחר.

ואם תאמר, אף כן לברכת זמון כוס ברכה היתה הזמנה, מדוע הבה ונברך ? אלא הואיל

אפתרייכו, לא אימא מאן הוא אבא. אמר רבי יהודה לרבי יצחק, בדרמי לן, האי ינוקא לאו בר נש הוא. אכלו. והוא ינוקא הוה אמר מלי דאורייתא, וחדושי אורייתא. אמרו, הב ונברך. אמר להו, יאות אמרתון. בגין דשמא קדישא לא מתברך בברכה דא, אלא בהזמנה. פתח ואמר, (תהלים לד) אברכה את ה' בכל עת וגו'. וכי מה חמא דוד דבעי הזמנה, ואמר את ה'. אלא, חמא דוד דבעי הזמנה, ואמר אברכה. בגין דבשעתא דבר נש יתיב על פתורא, שכינתא קיימא תמן, וסטרא אחרא קיימא תמן. כד אומין בר נש לברכא לקודשא בריך הוא, שכינתא אתתקנת (נ"א בהזמנה דא) לגבי עילא, לקבלא ברכאן, וסטרא אחרא אתפפייא. (נ"א ואי אתתקנת בברכתא לגבי עילא, וסטרא אחרא לאו איהו בכללא) ואי לא אומין בר נש לברכא לקודשא בריך הוא, סטרא אחרא שמע ומכשפשא למהוי ליה חולקא בההיא ברכה.

וא' תימא, בשאר ברכאן אמאי לא אית הזמנה. אלא ההוא מלה דברכה, דקא מברכין עליה, איהו הזמנה. ותא חזי דהכי הוא, דהאי דמברך על פרי, ההוא פרי איהו הזמנה, ומברכין עליה. ולית ליה חולקא לסטרא אחרא. וקודם דא, דהוה ההוא פרי ברשות דסטרא אחרא, לא מברכין עליה. וכתב (ויקרא ט) לא יאכל, בגין דלא יברכו על ההוא פרי, ולא יתברך סטרא אחרא. כיון דנפק מרשותיה, יאכל, ומברכין עליה. ואיהו הזמנה לברכתא. וכן כל מילין דעלמא דקא מברכין עליהו. פלהו הזמנה לברכתא. ולית בהו חולקא לסטרא אחרא.

וא' תימא, אוף הכי לברכת זמון פסא דברכתא

הוה הזמנה, אמאי הב ונברך. אלא, הואיל ובקדמיתא כד הוה שתי,

ובתחלה כשהיה שותה אמר
"בֹּרָא פְּרִי הַגֶּפֶן", הרי זה
היה הזמנה. וכעת לברכת
המזון צריכים שנוי להזמנה
אחרת, שהרי כוס זו הוא
לקדוש-ברוך-הוא, ולא
למזון, ומשום זה צריך
הזמנת הפה.

ואם תאמר, נברך שאכלנו
משלו זוהי הזמנה, ברוך
שאכלנו משלו זוהי ברכה -
כך זה בודאי. אבל נברך זוהי
הזמנה אחרת, הזמנה של
בֹּרָא פְּרִי הַגֶּפֶן. (של הפה)
שהקודמת היא ההזמנה
לכוס של ברכה סתם. וכוס
זו, פיון שנטל, היא הזמנה
אחרת במלת נברך לגבי
עולם העליון, שכל מזונות
וברכות יוצאות משם.
ומשום זה הוא בברך נסתר,
שעולם העליון הוא נסתר
ואין אליו הזמנה, אלא
בדרגה זו כוס ברכה. (שבמלת
נברך) אמר רבי יהודה, אשרי
הזקנו שמיום העולם עד
כעת לא שמענו דברים אלו,
ודאי הרי אמרנו שזה אינו בן
אדם.

אמר לו, בן, מלאך ה',
אהובו, מה שאמרת ועשית
בריחם עצי שטים חמשה
לקרשי צלע המשכן וגו',
וחמשה בריחם וגו', וחמשה
בריחם לירכתים ימה - הרי
הרבה בריחים יש כאן, וידיים
הם שפים. אמר לו, זהו
שאמרנו, מפי האדם נשמע
מיהו. אבל הואיל ולא
השגחתם - אני אמר.

פתח ואמר, (קהלת ב) החכם
עיניו בראשו וגו'. וכי איפה עיניו של האדם? אלא בראשו! שמא בגופו או בדרועו, שהוציא
את החכם יותר מכל בני העולם?! אלא הפסוק כך הוא בודאי. שלמדנו, לא ילך אדם בגלוי
ראש ארבע אמות. מה הטעם? ששכינה שורה על ראשו, וכל חכם עיניו ודבריו בראשו הם,
באותו ששורה ועומד על ראשו.

אמר בֹּרָא פְּרִי הַגֶּפֶן. הא הזמנה הרי. והשתא
לברכת מזונא, בעינו שנוי, להזמנה אחרת, דהא
כסא דא לקודשא בריך הוא הוי, ולאו למזונא,
ובגין כך בעי הזמנה דפומא.

ואי תימא, נברך שאכלנו משלו, דא הוא הזמנה,
ברוך שאכלנו דא הוא ברכה. הכי הוא ודאי.
אבל נברך, הזמנה אחרת איהו, הזמנה דבֹּרָא פְּרִי
הַגֶּפֶן. (ס"א רפ"א) דקדמיתא איהי הזמנה לכוס
דברכה סתם. והאי כוס, פיון דאנטיל איהו הזמנה
אחרת במלה דנברך לגבי עלמא עלאה דכל מזונין
וברכאן מתמן נפקין, ובגין כך איהו בארע סתים,
דעלמא עלאה סתים איהו, ולית לגביה הזמנה.
אלא בדרגא דא כוס דברכה. (במלה דנברך) אמר רבי
יהודה, זכאה חולקנא, דמן (דף קפ"ט ע"א) יומא דעלמא
עד השתא, לא שמענא מלין אלין, ודאי הא אמינא
דדא לאו בר נש איהו.

אמר ליה, ברא, מלאכא דני, רחיקא דיליה, האי
דאמרת ועשית בריחם עצי שטים חמשה
לקרשי צלע המשכן וגו', וחמשה בריחם וגו',
וחמשה בריחם לירכתים ימה. הא בריחים טובא
איפא הכא, וידיים אינון תריין. אמר ליה, דא הוא
דאמרין, מפומיה דבר נש אשתמע מאן איהו.
אבל הואיל ולא אשגחתון אנא אימא.

פתח ואמר, (קהלת ב) החכם עיניו בראשו וגו'. וכי
באן אתר עיניו דבר נש, אלא בראשו, דילמא
בגופו או בדרועיה, דאפיק לחכם יתיר מכל בני
עלמא. אלא קרא הכי הוא ודאי, דתנן, לא יהא
בר נש בגלוי דרישא ד' אמות. מאי טעמא.
דשכינתא שריא על רישיה, וכל חפים, עיניו ומלוי
בראשו אינון, ביהוא דשריא וקיימא על רישיה.

עיניו בראשו וגו'. וכי איפה עיניו של האדם? אלא בראשו! שמא בגופו או בדרועו, שהוציא
את החכם יותר מכל בני העולם?! אלא הפסוק כך הוא בודאי. שלמדנו, לא ילך אדם בגלוי
ראש ארבע אמות. מה הטעם? ששכינה שורה על ראשו, וכל חכם עיניו ודבריו בראשו הם,
באותו ששורה ועומד על ראשו.

ובשענינו שם, ידע שאותו אור שדולק על ראשו צריך שמן, משום שגוף האדם היא פתילה, ואור דולק למעלה, ושלמה המלך צוה ואמר: (טו) ושמן על ראשך אל יחסר, שהרי האור שבראשו צריך שמן ואותם מעשים טובים. ולכן החכם עיניו בראשו, ולא במקום אחר.

אתם חכמים, ודאי השכינה שורה על ראשיכם, איך לא השגחתם לזה? שכתוב ועשית בריחם וגו', לקרשי צלע המשכן האחד. וחמשה בריחם לקרשי צלע המשכן השנית. האחד והשנית אמר הפסוק, שלשית ורביעית לא אמר הפסוק. שהרי אחד ושנית נחשבים לשני צדדים, ומשום זה הושבון בשני אלה.

באו הם ונשקוהו. (בפתחלה) בכה רבי יהודה ואמר, רבי שמעון, אשרי חלקך! אשרי הדור! שהרי בזכותך אפלו תינזקות של בית רבן הם סלעים רמים תקיפים. באה אמו. אמרה להם, רבותי, בבקשה מכס אל תשגיחו על בני, אלא רק בעין טובה. אמרו לה, אשרי חלקך אשה כשרה, אשה ברוכה מכל שאר הנשים, שהרי הקדוש ברוך הוא בבר חלקך והרים דגלך על כל שאר נשות העולם!

אמר המיניק, אני לא פוחד מעין רעה, שכן דג גדול ונכבד אני, ודג לא פוחד מעין רעה, שכתוב (בראשית מח) וידגו לרב בקרב הארץ. מה זה לרב? לרבות על העין. ושנינו, מה דגי הים המים מכסים עליהם ואין עין רעה וכו'. לרב ודאי, בקרב הארץ, בתוך בני האדם על הארץ. אמרו, בן, מלאך ה', אין בנו עין רעה, ולא מצד עין רעה באנו, והקדוש

וכר עיניו תמן, לינדע דההוא נהורא דאדליק על רישיה, אצטריך למשחא, בגין דגופא דבר נש איהו פתילה, ונהורא אדליק לעילא, ושלמה מלכא צוה ואמר, (קהלת ט) ושמן על ראשך אל יחסר, דהא נהורא דבראשו, אצטריך למשחא ואינון עובדין טבאן. ועל דא החכם עיניו בראשו, ולא באתר אחרא.

אתון חכמין, ודאי שכינתא שרייא על רישיכו, היך לא אשגחתון להאי דכתיב ועשית בריחים וגו', לקרשי צלע המשכן האחד. וחמשה בריחים לקרשי צלע המשכן השנית. האחד והשנית אמר קרא, שלשית ורביעית לא אמר קרא. דהא אחד ושנית, דא חשיבו דתרין סטריין, ובגין כך עביד חושבנא בתריין אלין.

אתו אינון ונשקוהו, (במלךמח) בכה רבי יהודה, ואמר, רבי שמעון זכאה חולקך, זכאה דרא, דהא בזכותך אפילו ינוקי דבי רב, אינון טנרין רמאין תקיפין. אתתא אמה, אמרה לון רבותי, במטו מנייכו, לא תשגחון על ברי, אלא בעינא טבא. אמרו לה, זכאה חולקך אתתא כשרה, אתתא בריא מכל שאר נשין, דהא קדשא בריך הוא בריר חולקך, וארים דגלך על כל שאר נשין דעלמא.

אמר ינוקא, אנא לא מסתפינא מעינא בישא, דבר נונא רבא ויקירא אנא, ונונא לא דחיל מעינא בישא, דכתיב, (בראשית מח) וידגו לרב בקרב הארץ, מאי לרב, לאסגא על עינא. ותנינן, מה דגים דימא, מיא חפי עליהון, ולית עינא בישא וכו'. לרב ודאי, בקרב הארץ, בגו בני אנשא על ארעא. אמרו, ברא, מלאכא דיי, לית בנא עינא בישא, ולא מסטרא דעינא בישא

אֲתִינָן. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חֲפִי עֲלֶיךָ בְּגַדְפּוּי.
פְּתַח וְאָמַר (בראשית מח) הַמְּלָאךְ הַגּוֹאֵל אוֹתִי מִפֶּלַע
רַע יְבָרְךָ וְגו'. הָאִי קָרָא אָמַר יַעֲקֹב בְּרוּחַ
קֹדֶשׁ, אִי בְרוּחַ קֹדֶשׁ אָמַר לֵיהּ, רְזָא
דְּחֻמְתָּא אִית בֵּיהּ. הַמְּלָאךְ, קָרִי לֵיהּ מְלָאךְ.
וְקָרִי לֵיהּ שְׁמֵהּ אַחֲרֵינִין. הֵכָא, אָמַי אֲקָרִי
מְלָאךְ. אֵלָא כַּד אִיהוּ שְׁלִיחָא מְלַעֲיָלָא,
וְקַבִּילַת זִהְרָא מִגּוּ אֶסְפִּקְלָרְיָא דְלַעֲיָלָא, (כ"א
דכ"ר) דְּכַדִּין מְבָרְכִין לָהּ אָבָא וְאָמָא לְהָאִי, אָמַרִי
לָהּ בְּרַתִּי, זִילִי נְטוּרִי בֵיתִיךָ, פְּקִידִי לְבֵיתִיךָ.
הָכִי עֲבִידִי לְבֵיתִיךָ. זִילִי וְזוּנִי לֹון. זִילִי, דְּהָהוּא
עֲלָמָא דְלִתְתָּא מְחַפָּא לָךְ, בְּנִי בֵיתִיךָ מְחַפָּאן
מְזוּנָא מְנָה, הָא לָךְ כָּל מַה דְּתַצְטָרְכִי לְמִיּהָב
לֹון, פְּדִין אִיהִי מְלָאךְ.

וְאִי תִימָא, וְהָא בְּכַמָּה דּוּכְתִי אֲקָרִי מְלָאךְ,
וְלֹא אֲתִי לְמִיזֵן עֲלָמִין. וְעוּד, דְּבִשְׁמָא דָּא
לֹא זֵן עֲלָמִין, אֵלָא בִשְׁמָא דִּי. הָכִי הוּא וְדָאִי,
כַּד שְׁלִיחַ מִגּוּ אָבָא וְאָמָא, אֲקָרִי מְלָאךְ, וְכִינֹון
דְּשָׂאֲרִי עַל דּוּכְתִין, עַל תְּרִין פְּרוּבִין יִי שְׁמִיָּה.
לְמִשְׁה כַּד אֲתַחֲזִי לֵיהּ בְּקַדְמִיתָא, אֲקָרִי (שמות ג)
מְלָאךְ. לִיעֲקֹב לֹא אֲתַחֲזִי הָכִי, אֵלָא
בְּדוּגְמָא, דְּכְתִיב (בראשית כט) וְרַחֵל בָּאָה, דָּא
דִּיּוֹקְנָא דְרַחֵל אַחֲרָא, דְּכְתִיב (ירמיה לא) כֹּה אָמַר
יְיָ קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמָע וְגו'. רַחֵל מְבַכָּה עַל בְּנִיָּה.
וְרַחֵל בָּאָה סְתָם, עִם הַצֶּאֱזָן דְּרָגִין דִּילָּהּ. אֲשֶׁר
לְאַבְיָה וְדָאִי. וְכִלְהוּ אֲתַמְנֹון וְאֲתַפְקִדֹון
בִּידְהָא. כִּי רֹעֵה הִיא, אִיהִי מְנַהֲיָגָא לֹון,
וְאֲתַפְקִדָּא עֲלֵיהּ.

וְהָכִי (דף קפ"ז ע"ב) בְּמִשְׁה כְּתִיב, (שמות ג) וַיִּרָא מְלָאךְ
יְיָ אֵלָיו בְּלֶבֶת אֵשׁ. וְאִי תִימָא יְתִיר הוּא
שְׁבַחָא דְאַבְרָהָם, דְּלֹא כְתִיב בֵּיהּ מְלָאךְ, אֵלָא
(בראשית יח) וַיִּרָא אֵלָיו יְיָ בְּאַלְוֵי מִמְרָא וְגו'. הָתָם
בְּאַבְרָהָם, אֲתַחֲזִי לֵיהּ אֲדָנִי, בְּאַלְף דְּלַת, בְּגִין

בְּרוּךְ הוּא מְכַסֶּה עֲלֶיךָ בְּכַנְפֵּי.
פְּתַח וְאָמַר, (שם) הַמְּלָאךְ הַגּוֹאֵל
אֲתִי מִפֶּלַע רַע יְבָרְךָ וְגו'. פְּסוּק זֶה
אָמַר יַעֲקֹב בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ. אִם
בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ אָמַר אוֹתוֹ, סוּד
חֻמְתָּה יֵשׁ בּוֹ. הַמְּלָאךְ, קוּרָא לוֹ
מְלָאךְ, וְקוּרָא לוֹ שְׁמוֹת אַחֲרִים.
מַדּוּעַ נִקְרָא כָּאֵן מְלָאךְ? אֵלָא
כִּשְׁהוּא שְׁלִיחַ מְלַמְעֵלָה וּמַקְבֵּל
זִהְרָא מִתּוּף אֶסְפִּקְלָרְיָה שְׁלַמְעֵלָה,
(ש"א) שְׁכַשְׁמְבָרְכִים אָבָא וְאָמָא
לָזָה, אוֹמְרִים לָהּ: בְּתִי, לְכִי שְׁמִרִי
בֵיתִיךָ! פְּקִידִי אֶת בֵּיתִיךָ! כִּךְ עֲשִׂי
לְבֵיתִיךָ! לְכִי וְזוּנִי אוֹתָם. לְכִי,
שְׁאֲתוּ עוֹלָם שְׁלַמְטָה מְחַפָּה לָךְ,
בְּנִי בֵיתִיךָ מְחַפָּים לְמוֹזֹון מִמֶּךָ!
הָרִי לָךְ כָּל מַה שְׁתַּצְטָרְכִי לִתְתָּא
לְהֵם. וְאִזּוּ הִיא מְלָאךְ.

וְאִם תֹּאמַר, וְהָרִי בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת
נִקְרָא מְלָאךְ, וְלֹא כָּא לְזוּן
עוֹלָמוֹת, וְעוּד, שְׁכַשְׁם זֶה לֹא זֵן
אֶת הָעוֹלָמוֹת, אֵלָא בִשְׁם שֶׁל
הַשֵּׁם - כִּךְ זֶה בְּיֻדְאִי. כִּשְׁשְׁלִיחַ
מִתּוּף אָבָא וְאָמָא, נִקְרָא מְלָאךְ.
וְכִינֹון שְׁשׁוּרָה עַל מְקוֹמוֹת, עַל
שְׁנֵי כְּרוּבִים, שְׁמוֹ ה'.

בְּשַׁנְרָאָה לְמִשְׁה בְּתַחֲלָה נִקְרָא
מְלָאךְ. לִיעֲקֹב לֹא נִרְאָה כִּךְ, אֵלָא
בְּדָגְמָא, שְׁכַתוּב (שם כט) וְרַחֵל
בָּאָה. זֶה דְּמוּת שֶׁל רַחֵל אַחֲרָת,
שְׁכַתוּב (ירמיה לא) כֹּה אָמַר ה' קוֹל
בְּרָמָה נִשְׁמָע וְגו', רַחֵל מְבַכָּה עַל
בְּנִיָּה. וְרַחֵל בָּאָה, סְתָם. עִם
הַצֶּאֱזָן, הַדְּרָגוֹת שְׁלָהּ. אֲשֶׁר
לְאַבְיָה, וְדָאִי. וְכִלְם נִמְנוּ
וְהַתְּפַקְדוּ בִּידְהָא. כִּי רֹעֵה הִיא,
הִיא מְנַהֲיָגָה אוֹתָם וּמְפַקְדָּת
עֲלֵיהֶם.

וְכִךְ כְּתוּב בְּמִשְׁה, (שמות ג) וַיִּרָא
מְלָאךְ ה' אֵלָיו בְּלֶבֶת אֵשׁ. וְאִם
תֹּאמַר שְׁשַׁבַּח אַבְרָהָם יוֹתֵר, שְׁלֹא
כְתוּב בּוֹ מְלָאךְ - אֵלָא (בראשית יח)
וַיִּרָא אֵלָיו ה' בְּאַלְוֵי מִמְרָא וְגו'.
שֵׁם בְּאַבְרָהָם נִרְאָה לוֹ אֲדָנִי,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופורפירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויזתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וקראנו יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידי התקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עזנו במהרה ביימנו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביזם ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתי ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביצקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדר יחזנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשונו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיוחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביזם שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיוחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לקמי ותמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדִישָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וְגִאְלָה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחוּס וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֲהֵלוֹ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִּל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִּתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּתְּלֹוּהָ בְּשַׁעְרִים
מַעֲשִׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון ועל כל תלמידי תלמידהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדד ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדד ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

